

Lucian Dan
TEODOROVICI

Fiction Ltd

Cel care cheamă câinii

Capitolul 4

Mi-am fumat cele două ţigări care-mi completează cafeaua. Pe balcon. Şi, încă tremurând de frig, am venit să scriu. Pentru că azi simt nevoie să-o fac, chiar dacă încă n-am habar despre ce. În general, sunt trimis în faţa computerului de o idee. De fapt, întotdeauna se întâmplă asta. Trebuie să accept însă că sunt într-un moment în care nu mă împac prea bine cu „generalul” meu şi mi-e afectată inclusiv relaţia cu „întotdeauna”. Îmi amintesc o afirmaţie dintr-un capitol anterior, anume că nu s-a schimbat mai nimic în viaţa mea, şi-mi dau seama că par a intra într-o oarecare contradicţie cu ea. Dar contradicţia e numai la primul nivel. Acela care, adică, nu mă opreşte să mai scriu o dată aşa: viaţa mea e la fel, nu s-a schimbat în nici un mod remarcabil. Doar că, iar acum trec inevitabil la următorul nivel, mi se pare totuşi că aş avea nişte mici probleme cu simţurile. Înainte de toate, cu auzul şi cu văzul. Adică aud aceleasi voci, văd aceleasi lucruri, dar mi se pare că au căpătat nuanţe vag diferite. Nu ştiu încă în ce fel diferite.

Spre exemplu, în urmă cu vreo douăzeci de minute, priveam de pe balcon spre curte. Curtea astă

pe care am crescut-o cu mare mândrie în ultimul an, de când m-am mutat la casă, eliberându-mă în fine de zdrăngănitorul tramvaielor și de urletele mașinilor din oraș. Cu numai o lună înainte, ca în toate luniile anterioare ale acestui an, mi se întâmpla să stau ore-nereguli cu privirea atintită spre curtea mea, observându-i orice mică neregularitate: un trandafir ce stătea căș față de ceilalți, o creangă de mestecăcan care ieșea aiurea din coroană, o zonă de iarba cu patru milimetri mai înaltă decât restul, un pachet de țigări zburat de vânt printre flori sau o gaură de gândac Pentodon idiota, ăsta le e comicul nume științific, deranjându-mi enervant gazonul. Pe-atunci, perioadele de contemplare mi-erau întrerupte de fiecare observație în parte, aşa încât coboram imediat și reparam lucrurile. Azi, contemplarea a rămas nemodificată. Însă noile mele probleme cu văzul mă împiedică, aici fiind de fapt chestiunea, să mai observ unghiul greșit al trandafirului, creanga care ieșe din coroană, milimetrii de iarba ce nu-și respectă regula, pachetul de țigări gol de sub balcon sau casele în pământ construite de harnicul și comic denumitul gândac Pentodon idiota. Știu că toate acestea sunt acolo, doar că, se pare, nu le mai văd îndeajuns de bine pentru a mă grăbi să readuc ordinea în curtea mea. Știu că sunt acolo, dar, nevăzându-le, simt că pot să le las unde sunt. E doar o nuanță, cum spuneam.

Cât despre auz, ar fi destule de spus. Dar tot la o pildă lămuritoare o să mă opresc. Prin fața casei mele au trecut și trec personaje. Pe care mi-am

propus, de fiecare dată, să nu le uit, să le păstrez în vreuna dintre scierile mele viitoare. Cum ar fi acel cărujaș beat care, trecând cu căruța pe șosea, râdea de mama focului de propriul cal, deși el era cel care-l trăgea de hăjuri în toate părțile, făcându-l pe năucul animal să meargă într-un cât se poate de nedumerit zigzag. Și-apoi, printre sughițuri și hohote de râs, constatarea neprețuită a cărujașului: „Da' prost te-a mai făcut iapa de mă-ta, bă Bambulă! Zici că tu ești beat ca porcu', nu eu!”. Sunt destule asemenea personaje care mi s-au perindat pe sub fereastră în ultimul an, dar n-o să mă opresc asupra tuturor aici. Ideii mele îi e de-ajuns doar unul, adică tipul de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în haine ponosite, care-mi trece destul de des prin fața casei, aproape întotdeauna cu o pungă în mână. Și, fără excepție, se face auzit încă de la depărtare. Omul e, cât se poate de evident, speriat de prea mulți câini vagabonzi adunați prin zona noastră. Așa că, pe când se află încă la treizeci sau cel mult douăzeci de metri de casa mea, începe să urle același lucru, pe care-l pot recita fără teamă că aş putea greși, căci rareori schimbă câte ceva din ordinea sau tonul cuvintelor: „Crucea mamii voastre de jigodii! Ham-ham, ham-ham! Băăăă! Lătrați la mine, da? Ați vrea să mă mâncăți, da? Las' că vă dau eu într-o zi mâncare! Ohoho, ce mâncare vă dau, nici nu știți. Mâncare bună, da-da, mâncare bună. Ham-ham, ham-ham?! O să vedeți voi ham-ham! Credeți că nu găsesc eu otravă? Am eu de unde să cumpăr otravă, ehe! Vă place mămăliga, da? Vă dau eu mămăligă! Numai să

cumpăr otravă, lasă-lasă!“. Cu vorbele astea, ajunge în dreptul meu, în hămăiala înfuriată a câinilor, și ridică punga spre mine într-un fel de salut, rostind imediat: „Bună dimineață, să trăiți!“, apoi se aude iarăși, fără pic de pauză: „Crucea mamii voastre de jigodii! Ham-ham, ham-ham toată ziua, ca proștii!“. La început mi-a fost teamă pentru el. Apoi, mi-a fost teamă pentru câini. Acum însă știu că toată povestea asta nu-i mare lucru, câinii nu-i fac nimic, iar omul nu-și va pune niciodată în practică amenințările. Așa că atât de înjuratele animale, sunt destul de convins, au o viață lungă în față și numeroase alte momente în care să-i hămăie furioși în jur. Miezul povestii e însă altul. De cele mai multe ori, animalele nu stau lângă gardul ce-mi înconjoară casa, sunt răspândite-aiurea pe câmpul din spate, prin pădurea din față sau prin diverse cotloane ale caselor aflate încă în construcție primprejur. Iar omul ar putea trece nederanjat pe stradă, fără grija lor. Numai că Pavlov a avut dreptate. Nu doar în ceea ce-i privește pe câini, ci mai ales în ceea ce-l privește pe omul cu punga. Pentru că, odată ajuns în zonă, adică la douăzeci sau treizeci de metri de casa mea, el începe să-și urle teama în exact felul descris mai sus, chiar dacă la momentul cu pricina nu e urmă de patruperd prin apropiere. Înjură, țipă, amenință. Iar în câteva secunde, treziți din depărtările sau cotloanele lor de sunetele atât de cunoscute, câinii se adună în maximă viteză în jurul lui, reluându-și conștiințiosi hămăiala și furia. Iar eu, de fiecare dată când am ocazia, privesc scena cu un zâmbet tot mai larg, căci acumularea

are în cazul de față, într-un mod ciudat, pe zi ce trece un efect tot mai comic. Uneori, cel mai adesea, nici măcar nu sunt pe balcon când apare omul. Îl aud însă și ies. De dragul spectacolului. Și l-am adus acum în text pentru că lui îi datorez, de fapt, observația privitoare la diminuarea simțurilor mele. A trecut și azi-dimineață, pe când tocmai îmi aprindeam a doua țigără. De astă dată însă l-am auzit, deși eram deja afară și atât de aproape de el, abia când a ridicat punga spre mine, strigând: „Bună dimineață, să trăiți!”. A fost momentul în care-a năvălit în mine, de fapt, și hămăiala căinilor furioși, de parcă până atunci totul s-ar fi petrecut într-un film mut, iar eu aş fi așteptat să apară, într-un chenar alb și tremurat pe-un fond negru, scrisul pe ecran. Sau n-aș fi așteptat nimic, nu mai știu, de vreme ce zgomotele m-au năpădit dintr-odată, mult prea târziu pentru a spori dimensiunile vreunui zâmbet. Sau măcar pentru a-l provoca. Mi-am fumat a doua țigără gândindu-mă la problemele mele cu auzul și la toată povestea astă care se schimbă în timp ce în viața mea nu se schimbă nimic.

Apoi am venit la computer, neștiind despre ce voi scrie, dar simțind nevoia de a scrie ceva. Și m-am trezit în textul asta, puțin patetic pe alocuri, despre simțuri. Dar e acceptabil, mă gândesc, măcar prin comparație cu o altă idee la care, în nevoia mea de a scrie azi ceva, mă oprisem la un moment dat. Îmi trecuse prin minte să descriu o zi obișnuită din zilele mele obișnuite. Să povestesc cum, după trezire, am fost la baie, m-am spălat pe dinți, am folosit apoi

Listerine; cum mi-am studiat pe urmă în oglindă începutul meu vechi de chelie și am ajuns, ca în fiecare dimineață, la concluzia că mă încadrez în cei zece la sută dintre pacienții care fac chimio fără să le cadă părul; cum m-am cântărit și am plescait din buze nemulțumit, căci nu am constatat minusul celor două sute de grame visate; cum am coborât apoi la masă și am vorbit cu Alin și Alex, băieții mei, despre lucruri fascinante petrecute la Facultatea de Medicină, pe care o urmează amândoi, adică despre paraziți, enzime și diverse afecțiuni care mai de care mai simpatice; cum mi-au spus încă o dată că anul doi e foarte greu, iar eu am răspuns, ca de fiecare dată, da, dar din anul trei am auzit că va fi mult mai ușor; cum am stabilit cu Adela lista de cumpărături, astă însemnând că eu am dat din cap la ce a propus ea; cum s-au vîrât tustrei în mașină și au plecat, iar eu am urcat scările, cu cana de cafea în mână, și am ieșit pe balcon pentru a fuma.

Și nu m-aș fi oprit aici din cealaltă poveste. Așa e doar momentul din care, ieșind pe balcon pentru a fuma, notația de azi a căpătat de fapt o altă turnură. Însă, dacă nu ar fi căpătat-o, relatarea ar fi fost cu totul diferită. Și ar fi început cu o minciună: m-aș fi prefăcut că o scriu după-amiază sau seara, deși de fapt acum e încă dimineață. M-aș fi prefăcut deci că descriu ziua de azi. Și-aș fi povestit cum, în timp ce stăteam în pat, au apărut lângă mine un bătrân și un copil. Amândoi ruși. Băiatul, de treisprezece ani, se numea Oleg. Bătrânul, cam ciudătel, s-a prezentat